

Hồi 11

Chấp Nhận Sự Trả Thù

Tình hình trong đại sảnh càng lúc càng căng thẳng.
Mọi người đang tính toán để đối phó trước tình huống hiện tại.

Nhưng người võ lâm đều rất hiểu, vấn đề trả thù là một việc thông thường. Đừng nói thù của thầy thì trò phải trả mà có khi có những người có liên hệ xa xôi cũng vẫn liên can như thường.

Trúc Chi đành đứng yên nhìn Trung Ngọc một cách ngỡ ngàng. Nàng biết võ công của Trung Ngọc chắc còn thua xa Hắc Bạch Nhị Lão thì việc trả thù sẽ bất lợi hoàn toàn cho Trung Ngọc, nhưng nàng không biết hành động như thế nào.

Trong khi đó, tiếng nói lạnh lùng của Bạch lão trở nên ôn tồn hơn:

- Đoàn thiếu hiệp! Chúng tôi nhận thấy thiếu hiệp còn quá trẻ chúng tôi nhường quyền chọn lựa phương cách động thủ cho thiếu hiệp và chúng tôi bằng lòng bất cứ địa điểm nào.

Trúc Chi nhân cơ hội liền nói:

- Nhị vị thúc thúc! Nhị vị đã biết người ta còn quá trẻ thì...

Nàng nói chưa dứt câu thì Hắc lão chặn lại:

- Hừ! Nếu Đoàn thiếu hiệp húng chịu xin lỗi và bái thệ cho sư phụ thiếu hiệp, thì chúng tôi có thể bỏ qua, ngoài cách ấy không còn cách nào nữa cả, Hàn cô nương khỏi cần thêm nhiều lời.

Thấy tình thế mỗi lúc một gay gắt, nên Ngọc Diện Thư Sinh bỗng cười lớn rồi nói:

- Lâu nay tiếng đồn Hắc Bạch Nhị Lão võ công thượng thừa, mà lại thông minh hơn người. Ngờ đâu hôm nay lại hành động thật tầm thường thiếu suy nghĩ.

Ngừng lại một chút Ngọc Diện Thư Sinh nói từng chữ một:

- Nếu không vì lời nói hơi vô lễ thì phải gọi là thật ngu.

Hắc Lão đưa đôi song chưởng lên đồng thời trợn mắt quát lớn:

- Huynh đệ lão đây hành động gì mà nhà ngươi gọi là ngu. Chắc nhà ngươi hết muốn sống rồi.

Ngọc Diện Thư Sinh gạt đầu rồi đưa tay chỉ ngay Hàn Mộ Hiệp rồi hỏi:

- Nhị vị lão nhân có biết đây là ai không?

Hắc Bạch Nhị Lão chưa kịp đáp lời thì Ngọc Diện Thư Sinh đã tiếp:

- Đây là người rất lừng danh, không một ai không nghe nói tới. Bang chủ của Hắc Y Bang, Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp.

Ngọc Diện Thư Sinh ngừng một chút rồi chỉ sang Lương Sĩ Nhâm, chàng ta nói:

- Nhị vị có biết đây là ai không?

Cũng như lần trước, Ngọc Diện Thư Sinh cũng nói liền:

- Đây là Trang chủ Lương gia trang, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đại hiệp.

Rồi chàng chỉ qua Giang Hải Xuyên nói tiếp:

- Đây là nhân vật đã lừng danh giang hồ gọi là Truy mệnh Giang Hải Xuyên.

Chàng ta hăng say nói luôn:

- Còn vị này là Bang Chủ Đại Tàng Bang Thiết Túc Tăng Tư Nam đại hiệp.

Rồi Ngọc Diện Thư Sinh tay vòng lại một cách kính trọng chỉ vào Đoàn Trung Ngọc và nói tiếp:

- Tất cả các vị đây đều bầu Đoàn huynh làm Tổng Bang Chủ của họ. Vì vậy nhị vị muốn đến đây trả thù liệu những vị này có chịu để hai vị hạ thủ Đoàn Tổng Bang Chủ chăng?

Chàng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Hắc Bạch nhị lão võ công tuy cao nhưng chắc gì hơn tất cả quý vị này đây?

Hắc Bạch Nhị Lão sắc mặt hơi biến đổi nhìn nhau với ánh mắt đầy hoang mang bối rối.

Nàng Trúc Chi thì sắc mặt tươi tỉnh có phần yên tâm hơn.

Nhưng sự việc lại có đổi thay ngay, vì Đoàn Trung Ngọc bỗng nói:

- Tại hạ chấp nhận đón đỡ sự thử thách trả thù của nhị vị bằng võ công.

Quay sang các người xung quanh, Trung Ngọc nói:

- Cám ơn các vị có ý định hỗ trợ cho tại hạ. Nhưng việc này chỉ có liên quan tới cá nhân tại hạ, nên tại hạ sẽ tự giải quyết lấy.

Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Đoàn huynh hãy nghĩ kỹ còn nhiều việc khác quan trọng hơn là Đoàn huynh phải làm cho xong đây.

Trung Ngọc đáp:

- Hiền đệ đừng có lo, việc này huynh biết cách giải quyết mà.

Còn nàng Trúc Chi, quá lo lắng ấp úng gọi:

- Đoàn huynh à!

Nàng chỉ gọi được vậy là ghen lời vì quá xúc động.

Trung Ngọc nói với nàng:

- Ý của muội, ngu huynh cũng hiểu rồi.

Tiếng ồn ào trong đại sảnh càng to lớn hơn, mọi người chưa tìm ra phương thức giải quyết ổn thỏa để khỏi mất mặt toàn thể hào kiệt đối với Đoàn Tổng Bang Chủ của họ mới bầu lên.

Lúc đó Trung Ngọc quay sang Hắc Bạch Nhị Lão, nói:

- Trong đại sảnh này, các anh hào đang tiệc tùng. Không thích động thủ, vậy chúng ta hãy ra ngoài kia.

Đoàn Trung Ngọc nói lời này thật khẳng khái, các anh hào kể cả Hàn Mộ Hiệp cũng gật đầu khâm phục.

Lúc đó Hắc Bạch Nhị Lão đồng thanh nói:

- Ra ngoài càng tốt!

Nói xong, hai lão quái đi vòng ngang chiếc bàn chính giữa để ra ngoài.

Nhưng hai lão đi ngang qua chỗ huynh đệ họ Lục, thì bỗng nghe Lục Điều kêu lên một tiếng thê thảm. Thân hình của Lục Điều bay vút lên cao đụng vào mái nhà rồi rớt đánh "rầm" một tiếng trên mặt bàn làm cái bàn cũng gãy sập luôn, đồng thời chén đĩa trên bàn đó vỡ văng tứ tung, còn Lục Điều thì tứ chi đều cứng đờ như cái xác không hồn.

Sự kiện này xảy ra một cách quá đột ngột và nhanh như ánh chớp làm mọi người đều kinh hãi.

Các huynh đệ họ Lục đều la hoảng hốt:

- Thất đệ! Thất đệ có việc gì không?

Huynh đệ họ Lục nhốn nháo, chạy ủa lại chỗ Lục Điều để xem xét, nhưng Lục Điều đã tắt thở rồi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm, Truy Mệnh, Thiết Túc, Tứ Linh Kim Bảo đều chạy lại để xem xét.

Chỉ có Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp đứng im lạnh lùng không hề động đậy thân người.

Lúc ấy Hắc Bạch Nhị Lão vẫn đứng yên cách đó mấy bàn, từ từ quay lại rồi nói:

- Vậy mới là công bằng, người tấn công chúng ta bất ngờ bây giờ thì người thử chịu lại coi ai hơn.

Phần đông nhân vật hiện diện đều không thấy Lục Điều bị sát hại, bây giờ nghe vậy họ mới hiểu ra là do Hắc Bạch Nhị Lão hạ thủ.

Với một chưởng làm thiệt mạng một cao thủ như Lục Điều mà bao nhiêu người ngồi xung quanh không nhìn thấy, hai lão quái làm nhiều người ở đây khiếp đảm.

Bây giờ họ lại đổ dồn ánh mắt về phía Trung Ngọc. Một số lo lắng, một số thì có xem xét Trung Ngọc, trước độc thủ ấy đã khiếp sợ kinh hồn chưa, hay vẫn bình thản tự tin?

[Mất hai trang]

Họ là kẻ thù của chúng ta nên không để cho họ có cơ hội trốn khỏi nơi đây được.

Hắc Bạch Nhị Lão vẫn bình tĩnh như thường, hai lão không lộ vẻ gì sợ sệt âu lo, vì thâm biết trong tình thế này nếu sợ sệt chỉ làm lợi cho đối phương mà thôi.

Mọi người đều thấy rõ sự động thủ tất phải tiếp tục vì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đã quá căm giận không phải vì cái chết của Lục Điều, mà sự việc đã làm mất thể diện của Lương gia chủ vậy.

Tình hình trong đại sảnh hết sức khẩn trương thì Trung Ngọc lên tiếng nói:

- Không được! Tại hạ vẫn muốn giao đấu với hai lão ấy trước.

Vừa nói chàng vừa từ từ đi tới trước mặt Hắc Bạch Nhị Lão cất giọng trầm lặng:

- Chúng ta đi ra thôi!

Nói xong chàng bước ra trước ngay.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm lập tức quát to:

- Khoan đã!

Trung Ngọc quay lại giọng bình thản hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lương Sĩ Nhâm nói lớn:

- Đoàn thiếu hiệp có nghe lão phu nói những gì không?

Trung Ngọc cười nhẹ đáp:

- Trang chủ đã nói những gì, tại hạ đã nghe rõ từng chữ một.

Rồi chàng gằn từng tiếng đáp:

- Nhưng trang chủ phải nhớ rằng cho đến giờ phút này, tại hạ vẫn còn là Tổng Bang Chủ kia mà!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm kinh ngạc đến nỗi phải lùi lại một bước rồi đứng chôn chân.

Trung Ngọc lại nói tiếp:

- Theo tại hạ tất cả các Bang đều phải tôn trọng tuyệt đối ý định của Tổng Bang Chủ và trang chủ cũng chỉ là một hộ pháp. Vậy nếu có ai không tuân lệnh, trang chủ sẽ hành động thế nào?

Mọi người đều phải thán phục sự kiên cường và bình tĩnh của Trung Ngọc.

Lương Sĩ Nhâm ngẫm suy nghĩ:

- "Thật sự nếu ta đánh nhau với hai lão ấy sẽ bị thiệt hại khá nhiều mà hình như tuân theo lệnh này ta chỉ có lợi mà thôi".

Đôi mắt lão bỗng rực sáng lên rồi mở lớn như đã tìm ra một giải pháp hay ho nào rồi.

Lão bèn cười nói:

- Đoàn đại nhân là Tổng Bang Chủ, lão Lương Sĩ Nhâm cho đến chết vẫn không quên được.

Rồi lão quay lại nhìn mọi người và nói:

- Nếu ai không tuân lệnh thì sẽ như cái này.

Vừa nói tới đây, lão đánh một chưởng xuống bàn, tức thì cái bàn bị gãy nát ra từng mảnh.

Trung Ngọc cười nhẹ nói:

- Nếu vậy, trong lúc sự xích mích giữa tại hạ và Hắc Bạch Nhị lão chưa giải quyết xong thì mọi hiểm thù khác phải tạm để bên đấy.

Nhìn quanh chàng nói tiếp:

- Chuyện giữa tại hạ và Hắc Bạch Nhị Lão sẽ do chính tại hạ một mình giải quyết. Khi việc này xong nếu Hắc Bạch Nhị Lão còn cơ hội thì các vị sẽ tìm cách thanh toán với hai lão ấy.

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo, ồn ào lên.

Bỗng có người la lớn:

- Lệnh của Tổng Bang Chủ, ai phản kháng sẽ chết!

Hắc Bạch Nhị Lão từ nãy giờ vẫn đứng yên như hai tượng gỗ. Hình như tất cả chuyện vừa xảy ra đều không có liên quan gì đối với họ cả.

Lương Sĩ Nhâm bỗng xá Trung Ngọc một cái nói:

- Đoàn Tổng Bang Chủ, nếu có chuyện gì cần giải quyết, lão già này sẽ ở đây chờ đợi Tổng Bang Chủ!

Lão nói như vậy ám chỉ Trung Ngọc đi một chốc sẽ về ngay. Nhưng thật sự trong lòng lão nghĩ rằng, Trung Ngọc ra đi vụ này, nhất định sẽ không trở về.

Vì vậy, lão bắt đầu lo ngại sợ sau này sẽ không đủ khả năng kiềm chế Trung Ngọc, mà lão chỉ muốn lợi dụng cơ hội này để Hắc Bạch Nhị Lão hạ thủ chàng thì thuận xuôi cho mưu đồ của lão.

Trung Ngọc quay sang Hắc Bạch Nhị Lão cất tiếng:

- Xin mời nhị vị!

Rồi quay sang Ngọc Diện Thư Sinh chàng nói:

- Hiền đệ chờ huynh nhé!

Rồi Trung Ngọc vội rảo bước tránh khỏi đôi mắt như một "bể tình buồn" của nàng Trúc Chi nhìn theo cho đến khi bóng chàng xa khuất.

Nàng quay lại căn môi và thâm nhủ:

- "Đoàn huynh chỉ có chào từ già Ngọc Diện Thư Sinh, còn mình không nhìn lấy một chút. Hừ! Thật đáng ghét!"

Còn lão Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp luôn trầm tĩnh, thế mà nhìn thấy thái độ ái nữ của mình cũng lắc đầu thở dài một tiếng thật buồn.

Ngọc Diện Thư Sinh rất lo lắng, dầu có thông minh quyền biến cũng không xoay chuyển gì được. Chỉ nghe trong lòng tê tái mà chỉ có chàng ta là cảm biết tại sao mà thôi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm để ý thấy con mắt cứ nhìn theo Hắc Bạch Nhị Lão, thì lão bước đến nói nhỏ với họ:

- Nếu Hắc Bạch Nhị Lão không bị Đoàn đại nhân giết chết, lão thề sẽ trả thù cho các huynh đệ vậy.

Rồi lão nhếch mép điểm nụ cười thâm hiểm, nói tiếp:

- Còn nếu Đoàn đại nhân thắng được... hà! Hà! hà! Thì Đoàn đại nhân đã trả thù thật là tốt lắm đấy!

Nghe thế, năm huynh đệ họ Lục chỉ biết nhìn nhau, ai nấy đều thở dài một tiếng. Lúc này họ mới thâm kính phục Trung Ngọc. Họ không ngờ chàng trai trẻ này xem sự sống chết nhẹ như lông hồng.

Họ cũng tự thấy e thẹn vì thiếu can đảm và sợ chết của mình. Tiếng tăm của Bắc Đẩu Thất Tinh bỗng chốc tan như bọt biển, bao nhiêu anh hào đã chứng kiến sự thua kém và hèn yếu của họ.

Các huynh đệ họ Lục đều đứng lên đi ra để lo chôn cất cho Lục Điều.

Giang Hải Xuyên nhìn Lương Sĩ Nhâm, gật gù nói:

- Lục Điều lúc sống rất hợp ý với lão đây, giờ đã nhắm mắt lão cũng phải đi phụ lo lắng cho bằng hữu lần chót.

Nói xong liền bước đi theo các huynh đệ họ Lục.

Ngọc Diện Thư Sinh cũng định bước ra ngoài nhưng Thần Thủ ho nhẹ một tiếng tức thì có nhiều hán tử cầm đao và cung tên chĩa vào Ngọc Diện Thư Sinh.

Ngọc Diện Thư Sinh liền nói:

- Vậy là nghĩa làm sao hả trang chủ?

Lương Sĩ Nhâm cười nói:

- Đoàn Tổng Bang Chủ ra lệnh không cho một ai can thiệp vào vụ này, nên thiếu hiệp đừng nên đi xa.

Ngọc Diện Thư Sinh rút cái quạt ra phe phẩy rồi nói:

- Tại hạ không thuộc Bang, phe phái nào cả, nên không chịu sự chỉ huy ép buộc của ai cả. Tại hạ chỉ vì tình bằng hữu mà làm việc thôi. Trang chủ đừng ép người quá đáng đó.

Lương Sĩ Nhâm nói:

- Lão phu cũng không muốn gây xích mích với thiếu hiệp. Tuy nhiên trong lúc này lão phu cũng phải làm vậy. Hay là thiếu hiệp cứ ngồi đây dự tiệc tiếp với lão phu rồi ta sẽ tính sau.

Ngọc Diện Thư Sinh nói:

- Thật sự tôi chỉ muốn nói với Đoàn đại nhân phải cẩn thận chút thôi.

Lương Sĩ Nhâm cười nói:

- Thiếu hiệp quá lo lắng đấy thôi. Vì lúc này thiếu hiệp cũng đã thấy võ công của Tổng Bang Chủ, chưa chắc gì Hắc Bạch Nhị Lão có thể thắng được.

Rồi lão quay qua nói với mọi người:

- Bây giờ đây, tất cả huynh đệ hãy uống một ly để mừng cho Tổng Bang Chủ được thành công.

Nói xong lão nâng ly rượu lên uống liền.

Nhưng lúc đó trong lòng lão chợt nghĩ một điều gì nên nhích mép đầy nham hiểm và đôi mắt nhìn xa xăm.

Lão thầm nói:

- "Phi Hiệu Từ Khê các hạ ơi! Cái tin tức cuối cùng của các hạ thật quan trọng. Hấn chỉ biết được một chiêu tuyệt kỹ của Kim Đồng Ngọc Nữ thôi. Ha! Ha! Nếu y biết nhiều chiêu thì lão cũng không biết làm sao nữa!"

Thật sự cái tin ấy không sai, nhưng không trúng hoàn toàn. Do cái đêm đầu tiên gặp Kim Đồng Ngọc Nữ, Trung Ngọc học được một chiêu thì trời sáng. Lúc đó bản tính sẵn tin Từ Khê đã nhập vào nơi đó là thấy được Kim Đồng Ngọc Nữ chỉ dạy chàng một chiêu.

Có lẽ gã định bán tin tức này nhưng gặp nạn và trước lúc chết gã vẫn cố gắng ghi lại tin tức của mình vì đó là nghề kiếm sống của gã mà.

- o O o -